

dokonania trestného činu (prečinu podvodu) až do prvého opatrenia súdu, namiereného proti obžalovanému, uplynula už doba troch rokov na premlčanie zákonom stanovená, preto v súdenom prípade dotyčne prečinu podvodu, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným, nastalo premlčanie, ktoré vylučuje zavedenie trestného pokračovania. Neprichádzajú tu v úvahu pre prerušenie premlčania snád' opatrenia, ktoré učinily v tejto veci súdy v cudzozemsku (v Maďarsku), lebo s hľadiska § 108 tr. z. pod rozhodnutím alebo opatrením súdnym treba rozumeť rozhodnutie alebo opatrenie len súdu tunajšieho (československého) a preto doba premlčania činu nemôže byť prerušená prípadným trestným pokračovaním alebo niektorým súdnym opatrením v cudzozemsku, ako to najvyšší súd vyslovil už vo svojom rozhodnutí Zm III 89/25 (Právny Obzor, 1926, str. 215). Preto najvyšší súd — h'adiac na ustanovenie posledného odstavca § 385 tr. p. — pokračoval podľa § 33, odst. 1 por. nov.

Rozsudkom vrchného súdu bola obžalovanému započítaná do trestu len väzba, v ktorej bol obžalovaný od 9. októbra do 17. októbra 1934, avšak ani krajský súd ani vrchný súd nerozhodol o započítaní tej predbežnej väzby, ktorú v tejto veci vytrpel obžalovaný v trestnom pokračovaní zavedenom v Maďarsku, a to od 1. mája do 16. mája 1931. Bolo preto krajskému súdu uložené, aby podľa § 505, odst. 2 tr. p. dodatočne rozhodol o prípadnom započítaní tejto väzby.

Poznamenáva sa pri tom, že nakoľko ide o nezávinenú väzbu, vytrpenú pred vynesením rozsudku prvej stolice, a tým sú aj dané podmienky pre započítanie väzby v smysle § 94 tr. z., — nie je prekážkou pre jej započítanie okolnosť, že bola vytrpená v cudzozemsku, lebo § 94 tr. z. v tomto smere neobsahuje žiadne obmedzenie a preto niet ani rozdielu, vytrpel-li vinník väzbu tuná alebo v cudzozemsku. Plynie to vzlášť aj z porovnania ustanovení § 13 a § 94 tr. z., lebo podľa § 13 tr. z. — v prípadoch §§ 8 a 9 tr. z. — časť trestu vytrpená v cudzine musí byť vždy započítaná do trestu, ktorý bol uložený súdmi československými, a doplňuje toto ustanovenie § 94 tr. z., ktorý imperatívne predpisuje, aby bola započítaná do trestu väzba (vytrpená pred vyhlásením rozsudku prvej stolice), pokiaľ ju odsúdený nezavinil.

Čís. 5394.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 176 tr. zák. se nevyžaduje, aby spáchané násilí mělo v zápětí poranění třetí osoby, spojené s kvalifikovaným porušením jejího zdraví. Dopustil-li se vinník kromě násilí, potřebného k naplnění skutkové podstaty zločinu podle § 176 tr. zák., ještě takového činu, který měl v zápětí těžké poranění třetí osoby, jest onen zločin v materiálním souběhu se zločinem podle § 301, případně podle § 308 tr. zák.

(Rozh. ze dne 8. října 1935, Zm IV 156/35.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti J. N. a spol. pro zločiny podle § 176 a § 308 tr. z. vyhověl zmáteční stížnosti vrchního státního zastupitelství, pokud uplatňovala důvod zmátečnosti podle § 385, č. 1 b) tr. ř. u obžalovaných J. F., M. L., J. V. a M. H., z uvedeného důvodu zmátečnosti zrušil rozsudek odvolacího soudu ohledně těchto obžalovaných, pokud jich trestný čin byl kvalifikován pouze jako zločin podle § 176 tr. z., a kvalifikoval jej i jako zločin — případně následkem vyměřeného trestu se zřetelem k § 20 tr. z. jako přečin — těžkého ublížení na těle podle § 308 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost vrchního státního zastupitelství uplatňovala důvod zmátečnosti podle § 385, č. 1 b) tr. ř. u všech v rozsudku soudu první stolice uvedených obžalovaných proto, že vrchní soud, pominuv kvalifikaci zločinu podle § 308 tr. z., kvalifikoval trestný čin obžalovaných pouze jako zločin podle § 176 tr. z. Tato část zmáteční stížnosti byla však generální prokuraturou zadržena jen, pokud jde o obžalované J. F., M. L., J. V. a M. H., jinak však byla vzata zpět. Byla proto podkladem přezkoumání jen tato zadržaná část zmáteční stížnosti vrchního státního zastupitelství.

Zmateční stížnost je v této části odůvodněna. Právní názor vrchního soudu, že zločin podle § 176 tr. z. a zločin těžkého ublížení na těle, spáchaný účastníky shluknutí, tvoří ideální souběh, je mylný. Zákon v § 95 tr. z. stanoví, že jen tehdy má býti čin trestán podle nejpřísnějšího předpisu zákona, když tímž činem bylo porušeno více předpisů trestního zákona. Jakmile se pachatel dopustí něčeho více, než je třeba ke skutkové podstatě trestného činu, nutno tuto přebytečnou činnost pachatelovu, zakládá-li skutkovou podstatu jiného činu, kvalifikovati zvlášť i podle tohoto druhého ustanovení zákona. Ke skutkové podstatě § 176 tr. z. se nevyžaduje, aby spáchané násilí mělo v zápětí poranění třetí osoby, spojené s kvalifikovaným porušením jejího zdraví. Když se tedy pachatel dopustil mimo násilí potřebného k naplnění skutkové podstaty zločinu podle § 176 tr. z. ještě také takového činu, který měl v zápětí těžké poranění třetí osoby, nutno jeho čin kvalifikovati nejen podle § 176 tr. z., nýbrž i podle § 301, příp. § 308 tr. z. (stejně Zm III 41/26).

Když tedy vrchní soud zjistil, že se shora jmenovaní obžalovaní neomezili jen na činnost, která naplňuje skutkovou podstatu zločinu podle § 176 tr. z., ale že proti jednomu z napadených, totiž M. H., házeli kamení i takovým způsobem, že jeden z hozených kamenů udeřil M. H. do hlavy a způsobil mu zranění, které se hojilo více než 20 dní, je zjištěna další činnost těchto obžalovaných, nevyčerpaná uznáním viny pro zločin podle § 176 tr. z. a naplňující skutkovou podstatu zločinu podle § 308 tr. z.

Bylo proto odůvodněné zmáteční stížnosti vrchního státního zastupitelství vyhověti, podle § 33, odst. 1 por. nov. zrušiti rozsudek vrchního soudu z důvodu zmátečnosti podle § 385, č. 1 b) tr. ř. a čin obžalovaných shora uvedených kvalifikovati i jako zločin podle § 308 tr. z.